

Přítomnost Ducha svatého mezi námi

Neděle Svatodušní - confirmace
Hošťálková 4. 6. 2017

Písně: 161, písně mladých, pěvecký sbor, 672, 537, 685

Čtení z Písma: Izaiáš 2, 2 - 5; ev. Jana 20, 19b - 23

Text kázání: Skutky apoštolů 2, 36 - 42

Milí bratři a sestry,

o Svatodušních svátcích, které si dnes společně připomínáme a slavíme, tedy jde o Ducha svatého. Nejsou to ale pro nás jen pouhá slova? Co pro nás dnes znamená seslání Ducha svatého, které si církev připomíná už dva tisíce let? Z textu slyšíme trojí odpověď:

1. Jde o Ježíše Krista.
2. Jde o každého jednotlivě.
3. Jde o celý svět.

1. Jde o Ježíše Krista. Duch svatý nám jej představuje jako Bohem ustanoveného Pána a Krále: **„At' tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem.“** Toto Petr „nevydoloval“ sám ze sebe. Učedníci přece po Ježíšově smrti a jeho zmrtvýchvstání potřebovali určitou dobu, než se s tím byli schopni vyrovnat a ztotožnit a pak ještě další čas, po kterém teprve se to také neobávali hlasitě povědět. Nevytrysklo to z jejich vlastních srdcí, muselo to přijít zvnějšku, prožili dotek a zásah shůry. Náhle byl pryč všechen jejich strach, zmizely všechny pochybnosti. Již věděli: Ježíš žije! Je s námi, je nám přítomen!

A ve chvíli, kdy oni sami prožili ujištění o této skutečnosti, tehdy to také mohli povědět jiným: Ten ukřižovaný a zemřelý Ježíš je Pánem, Kristem, Mesiášem. To byl ten nejvlastnější obsah jejich kázání a to nejdůležitější, co měli lidé tehdy pochopit. To je také to, co oslovuje i dnešního člověka, když se jej dotkne Boží Duch. **Jde o Ježíše Krista**, toho člověka na kříži a zároveň Pána věčnosti. Nemůžeme hovořit o lásce bez toho, že bychom ji nepojmenovali Jeho jménem. Nemůžeme prosit o pokoj a mír, nevíme-li o pokoji, který byl pro každého vydobyt na kříži. Nemůžeme se plně sdílet o radost s jinými, jestliže jsme ji předtím nepřijali od Krista.

Když Duch svatý začíná mluvit, pak v samém centru dění stojí kříž a Kristovo vzkříšení. A on si pak používá našich úst stejně tak, jako si použil úst apoštolů. Od této chvíle všude kam půjdeme, má jít o ukřižovaného a vzkříšeného Pána. Ten vyučující a uzdravující poutník, který se pohyboval po galilejských cestách, by nám byl vzdálený stejně jako kterýkoli jiný člověk, který žil před dvěma tisíci lety, kdyby nám jej Boží Duch nepostavil před oči jako přítomného Pána.

Proto také může Petr vyzvat shromážděný dav: **„Obrat'te se a každý z vás at' přijme křest ve jménu Ježíše Krista!“** Náhle je tu tři tisíce pokřtěných, kteří se přidávají k apoštolům, vytrvale poslouchají jejich učení, jsou spolu, lámou chléb, a chválí Boha. Tedy to první: **Jde o Ježíše Krista.** Duch svatý nám ukazuje na tohoto Ukřižovaného jako na Krista a Pána.

2. Jde o každého jednotlivě. Duch svatý nás volá k obrácení: „**Obrátte se**“ - nebo v Bibli kralické - „**Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista.**“ Toto Petrovo volání velmi jasně ukazuje k tomu, že se zde jedná o zásadní, ano, životní rozhodnutí každého jednotlivého člověka. V této chvíli velmi záleží právě na tomto činu, kterým je vlastní rozhodnutí. Na volání, které zde zazní, musí odpovědět každý sám. - I tato confirmace, potvrzení křestní slibu, je příležitostí k osobnímu, vědomému rozhodnutí pro cestu víry, cestu za Kristem.

Petrova naléhavá výzva, třebaže je pověděna v množném čísle (mluví k zástupu), je míněna velmi osobně a míří ke každému jednotlivě. Všem má být jasné, že nikdo toto rozhodnutí pro Krista nemůže vykonat za jiného, žena za svého muže, babička za svého vnuka. Každý se musí rozhodnout sám za sebe kterou cestou se chce vydat. **Jde o každého jednotlivě.**

A pravá cesta vede skrze pravé pokání. Duch svatý nás volá: Obrátte se! Toto se děje a může dít tam, kde svědectví o Ježíšových slovech a činech a tom největším zástupném činu, který podstoupil pro každého z nás, prochází přímo naším srdcem. Přesně tak, jako lidem tenkrát, kteří se účastnili toho velkého shromáždění v Jeruzalémě. Oni přece také neukřižovali Ježíše proto, protože by byli lidmi „bezbožnými“, právě naopak: udělali to z horlivé zbožnosti.

V Bibli však je zaznamenáno také slovo o těch, kteří „**znovu křižují Božího Syna a uvádějí ho v posměch.**“ Je zde řeč o těch, „**kdo se stali účastníky Ducha svatého...a pak odpadli...**“ (Žd 6,4.6). Je to vážné napomenutí a upozornění, aby nikdo z nás nežil přílišnou sebejistotou vlastního spasení. Každý jednotlivě má stále znovu a nově slyšet volání k aktivnímu následování Spasitele.

Petr svou výzvu soustředil do věty: „**Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!**“ To nemá nic společného s nějakou křesťanskou domýšlivostí; je to volání, které je určeno všem. Odpovědět na ně ale může jen každý sám za sebe. A přijetí záchrany je zde vymezeno dvojím: za prvé - Zachránce nese jméno Ježíš Kristus; a za druhé - člověk může být zachráněn jen skrze něj, protože: „**Pod nebem není jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni**“ - tak to poví Petr při výslechu před židovskou veleradou (Sk.ap. 4,12). To je tedy to druhé: **Jde o každého jednotlivě.**

3. Jde o celý svět. To je to třetí, co nemůžeme pominout - Duch svatý volá k víře v Ježíše Krista také ty vzdálené a odrodilé. Není zde kvůli nějakému malému, privilegovanému počtu vyvolených. Petr říká: „**To zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.**“

Slyšíme, že v pozadí zde stojí rozhodující slovo a příkaz Pána Ježíše, kterým pověřil a vyslal své učedníky do celého světa: „**Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky!**“ (Mt 28,19). Ti lidé, shromáždění o tehdejších letnicích v Jeruzalémě, vzali slovo apoštola Petra velmi vážně. Rozpoznali, že v Božím plánu záchrany má své místo každý člověk, ať žije v jakémkoli zastrčeném koutě tohoto světa, v čase přítomném nebo budoucím, vyloučen z něj není nikdo. A tak zde stojíme také my dnes, na tomto místě, spolu s křesťany rozptýlenými po celém světě a smíme společně slavit onu rozhodující a vše proměňující svatodušní událost.

Přítomnost Ducha svatého mezi námi znamená, že Boží Slovo objímá celý svět. Lidé ze všech národů budou přitahováni ke Kristu, budou voláni a vyzýváni k tomu, aby se nechali pozvat a přijali Boží zaslíbení, které nám bylo v Něm darováno. Modleme se za to, aby Duch svatý vypůsobil také mezi námi mocný pohyb, kterým by bylo vše ztuhlé a zkostnatělé proměňováno a obnovováno. Jistěže nejde o to, aby

v tomto světě rostl vliv a moc církve, ale o to, aby se církev stávala stále více nástrojem Ducha svatého, kterým by On mohl přitahovat - také ty vzdálené - k Boží milosti, která se stala v Ježíši Kristu.

Poznávací znamení zde zůstává beze změny. Tam, kde působí Duch svatý, tam hýbe lidským srdcem, tam je člověk odkazován ke Kristu, tam se lidé začínají ptát: „**Co máme dělat?**“ A Bůh sám také způsobí, že pak jsou tu také ti, kteří mohou nabídnout odpověď. Při takových otázkách nepomůže nějaké dlouhé vysvětlování a probírání všech nesnází a bolestí, ale Slovo, které nám bude v té chvíli darováno. Skrze ně bude ono odloučení člověka od Boha zrušeno, propast přemostěna, lidé budou vstupovat na novou cestu, která má svůj dobrý směr a cíl. Budeme jej vidět jasně, žádná doba se na něm nepodepsala, až podnes zůstává tento cíl nezměněn. Člověk jej může různě pojmenovávat, také Bible tento cíl opisuje různě a nazývá různými jmény. A třebaže nám věta, kterou Petr o letnicích pověděl nemusí znít příjemně, nesmíme ji nijak upravovat ani vyškrtnout: „**Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!**“ Bohu **jde o celý svět**, chce, aby všichni lidé byli zachráněni. U Něj je ovšem jen jeden, který nese jméno „Zachránce“ totiž Ježíš Kristus. Skrze Něj je tomuto světu záchrana nabízena.

O Svatodušních svátcích, které si dnes připomínáme, tedy **jde o Ducha svatého**. To znamená: **Jde o Ježíše Krista**. - Duch svatý nám jej představuje jako Toho, který byl Bohem ustanoven za Pána a Krále. **Jde o každého jednotlivě**. - Duch svatý nás volá k obrácení. A **jde o celý svět**. Duch svatý volá k víře v Ježíše Krista také ty odcizené.

Amen.